

Jasně, že když se něco dobrýho znásobí - jako třeba Petra, že jo? ☐ - je to vždycky ještě lepčejší, to dá rozum ☐ ☐ . Na tenhle víkend jsem se připravovala už hoodně dlouho. Páč vzácná návštěva , že jo. Ale tentorkát to nebylo ani tak o proviantu a kuchařským umění, jak bývá Peťa zvyklá, jako o umění řidičským ☐ ☐ .

Sto let jsem si za volant nesedla.... no dobře, sto let to nebylo. Ale stejně jako teď, to bylo, když k nám jela Peťa na návštěvu až z daleký Moravský země. Brtník se týmbildingoval a tak my si domluvily holčičí dýchánek na chalupě. Což ovšem taky znamená posadit se hezky za to kolečko, co je v autě. Hmmm. A protože cvičení dělá mistra, že jo, bylo nasnadě, že si do auta musím sednout s předstihem. I proto, že naše nový auto, je auto na puntik, neb nemá klíček v zapalování. Benzín se míchá až do šestýho stupně a když se zastaví, tak se to samo vypne a naopak, když couváte, kecá vám to do toho. A taky to umí jet samo, bez plynu, jen tomu řeknete, kolik to má jet. Samý novostě a nečekanostě ☐ .

No takže jsem srdnatě skočila do temných vod a tím pádem byla v pátek připravena na značce s nějakou tou průpravou. Peťa dorazila chvíli po mě, očíhly jsme tu naši novou předsíň, huply do auta a uuuuž se jelo. A jelo se překvapivě dobře. Poctivě se přiznám, že jsem měla - ale jen 2x!!!! trochu problém s mícháním toho beznínu. Ale to nechápu proč, protože rychlosti mi nikdy problém nedělaly, asi že jich je tady šest, nebo co, nevím. Ale jinak pohodička pohoda. I jsem předjížděla, heč! Pěkně s rozmyslem, a jak mi to šlo ☐ . A další přiznání - vůbec mi teda kupodivu nevadí říct autu kolik má jet a nechat to na něm. Myslela jsem, že mi bude trvat, než si na tempomat zvyknu, ale slupla jsem ho, ani nevím jak. Pěkně si to tam natukám a tradááá, jedeme, nemusím hlídat aspoň tu rychlost a mám volnou kapacitu na jiný věci.

Na konci vesnice jsme hezky sjely na naši polňačku a mě čekal ještě poslední úkol - dostat nás nahoru tou terénní cestou. A i tohle jsme zvládly. Nezbourala jsem ani branku ☐ a pak už jsme se mohli vítat s čoklidama, který řádili jak sedm čertůch. Ještě jsme ani nevybalily všechny věci a už za plotem byla návštěvička. Černá knírajda Eminka. No po pravdě, moc se mi tu Talimůru pouštět nechtělo, protože mi bylo jasný, že zadarmo to mít nebudu. A stopku jsem se do toho rumrajchu bála dát. Někoho by na ní usmažila. Takže risk a taky jo, jak se dalo předpokládat. Dala si dvě kolečka lítací a pak šup a pryč. Následoval můj mohutný řev, který mi činí čím dál tím hůř, sprint a naštěstí se mi zadařilo ji zastavit dřív, než si to natáhla do pole. Takže jela domů za plot a mohla si tam plakat jak chtěla. My jsme se ještě

rozloučily, sousedi pokračovali v procházce dál a my se šly zabydlet. A... nalít si prosecco oooooo. A dát si do něj jahodůůůů. A něco na žub k tomu. Belgický pralinky, který k tomu velice pasují.

A došlo na předávání darůch. Já dostala luxusní, ale opravdu luxusní lonžku na koně, vyměkčenou tak, abych s tou krůtou flekatou nepřišla k úrazu. Není to sice kůň, ale kráva, leč to myslím nehraje roli. A ohařící dostali - lišku. Dummíka - lišku . Peťa ji přivezla spíš tak jako pro Tali, protože je to fakt těžký dummík. Ale jako první ji uchvátil Rumíček a v momentě se do ní zamiloval. Lítal s ní zahradou jako šílenec a nosil ji jako pírkó. Je to můj šikovnej a silnej hošíček! A byl na sebe patřičně hrdobec. Nesl ji vzorně, pěkně po ohařsku. A rozhodně se o ni nemínil dělit s Talimůrou, který to dal jednoznačně najevo ☐ . Takže Rumíček je hrdý majitel "lišky" a podle toho ji taky nosí ☐ .

Když nemohla mít Talimůra lišku, šla si aspoň natrhat třešně a zatřást stromem. Tím pádem tak trochu zase ubylo těch třešní, který by si bývala mohla Peťa v neděli odvézt. Protože byl pátek a protože jsem měla tu návštěvu a protože je Talimůra taková jaká je a protože jsem dostala tu lonžku..., šly jsme se prostě jen tak projít a nepouštět se do žádných větších akcí. Lonžka se dobře drží a je příjemně měkkoučká. A když udrží koňa, udrží i flekatou krávu. Rumíček si hopíkal prostorem a my jsme krafaly. V tomtéž jsme pokračovaly pochopitelně i poté, co jsme se vrátily zpátky na zahradu. Kde Rumíček Petě předvedl, jak správně používat bazének . Neboli tam hupnu a pohodlně se uložím do vodičky. Páč je horko horkovací. Peťu tím pobavil. Tali si tam šla aspoň stoupnout - za což jsem ráda, ochladí si aspoň šlapky. A taky trochu tý vody vypít. A posléze se naládovat králíčima ušiskama, který jim Peťa dovezla. Aby je následně někteří - tedy některé - mohly zase co? Nad ránem vyblíti. A to několikrát, krátce, a krátce takže byl poblitý celý obývák. Jako je to super gruntovat totálně pozvracenou podlahu, když jste po těžkém tahu, kdy padne veškerý prosecco, který je k dispozici a doplní ho výborný, ale výborný víno Šípek v čokoládě, který samo o sobě má grády. A je vy-ni-ka-jí-cí! Tak trochu jako portský. ☐

No, takže jsem si zauklízela a kupodivu jsem se k Talimůře nepřidala. Asi i proto, že jsem se nejdřív rozhýbala tím, že jsem se vypravila SAMA! autem do přesvedlejší vesnice, kde v malým krámku mají výborný pivíčko, který Brtník rád. Tak jsem mu jela koupit basu. A taky vynikající špekáčky. To je extraliga a pan prodavač a zároveň majitel krámku je velmi hákliv, pokud je nazvete obyčejnejma buřtama. Nedivím se mu, jsou vážně excelentní a jejich

dodavatele prý ladil několik let. Ale vyladil na výbornou. My je milujeme jak za studena, tak naložený jako utopence a! Především - jako vyuzené. Vždycky je při grilování strčíme do udrny a tím je ještě vytuníme. Jak se u nás moc uzzeniny nejedí, tak tohle je výjimka. A když už jsem tam byla, koupila jsem vanilkovej sníh v kelímku!! Mňám, sto let jsem tuhle dobrůtku neviděla, tak jsem hnedle koupila každému jeden ten velikej kelímek a asi sto rohlíčků pro psy.

A ty jsme jim nakonec s Peťou z půlky sežraly k snídani, páč byly vynikající, co Peťo? ☐ A udělaly jsme si opulentní snídani a seděly pod starou břízou ve stínu a ... jak jinak krafaly. A pily kafe. A šly se zase projít s ohařiskama. A fedrovaly jsme se třešněma a zkusily jsme jak půjde ohařiskám nosit tu lištičku. Bylo vidět, že bavit je to bude evidentně oba. Jen to nepůjde jako u jiných věcí pohromadě, ale pěkně každý sám a pracovat. Uplácaly jsme si pozdní oběd, polívku, já umatala mletý hambáče na večer a daly jsme si kávičku se zmrzlinkooooo. Není nic lepčejšího, než sedět pod stromem, mít kafe a polívkovou lžící se fedrovat zrmzkou ☐ z obřího kelímku. Nebo takhle, lepčejšího něco je - když by ten kelímek byl ještě jeden ☐. Páč jeden nikdá nestačí. On by býval sice i byl, ale to by nezbyl na Brtníka, kterej se akorát nařítíl a dovezl všechno co jsem doma zapoměla. A že toho bylo. Včetně mýho telefěnu, kafe, dalšího prosecca a dalších nezbytností.

Abychom měli klid na grilování, vytáhla jsem pro čoklidy z mrazáku dvě velký hovězí kosti a bylo vystaráno. Okamžitě se přestali umísťovat vedle nás na lavice a koukat jestli už je maso dost ugrilovaný a jestli se ta omáčka dobře povedla. Povedla! To jsem jim mohla říct rovnou. Na to se ne museli chodit dívat. To je jak s těma stěračema, to vidim! (Erno ☐) A stejně se na ty lavice nakonec pak vrátili. Rumíček musel nutně dozorovat závěr procesu a Tali se původně chtěla umístit na hromadu klestí, která tam byla a tak jsme ji nakonec povolali na druhou lavici.

No a ponivadž ti kucí dneska už nic nevydržej a ponivadž měl Brtník spánkovéj deficit, odpadnul řízeně jako první, heh. To my si ještě poseděly o fous dýl. Však se zase sto let nevidíme. Ale ještě nám zbývala co? Neděle!